

π. Συμεών: ο ιερέας που οδήγησε αμέτρητες ψυχές στη μετάνοια (Γεώργιος Γαλίτης, Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/2016/06/enas-anthropos-tou-theou-p-simeon-kragiopoulos/>]

Κάθε λειτουργία του π. Συμεών ήταν αληθινή και κατά κυριολεξίαν μυσταγωγία. Κατανυκτική, χωρίς τρεναρίσματα αλλά ούτε και βιαστική, χωρίς κορώνες αλλά ούτε και μονότονη. Στην αρχή δεν είχε ψάλτες. Όποιος μπορούσε, πήγαινε στο ψαλτήρι -κι εγώ έψαλλα μερικές φορές. Οι πρώτοι αυτοί αυτοσχέδιοι ψαλτάδες έψελναν συνήθως άτεχνα, πράγμα που δημιούργησε την εντύπωση ότι αυτό ήθελε ο π. Συμεών: χαμηλοί τόνοι, όχι επιτηδεύσεις, αυτό «φέρει» κατάνυξη. Κάποιο δικό μου πρόσωπο μου έκανε παρατήρηση, όταν έφευγα από αυτόν τον «κανόνα». Όμως σύντομα βρέθηκαν και οι καλοί ψάλτες, και οι άριστοι, και η καλλιέργεια της μουσικής στο περιβάλλον του π. Συμεών συνέβαλε με τον τρόπο της στην όλη αγωγή που έπαιρνε κανείς κοντά στον μακαριστό γέροντα.

Παράλληλα με τη λειτουργία και τις λοιπές ακολουθίες ο π. Συμεών έκανε συνάξεις «σιωπηλές». Κανείς δεν μιλούσε. Μάλλον, κανείς δεν άκουγε, αν και όλοι μιλούσαν -αλλά μιλούσαν μυστικά, με τον Θεό, κάνοντας «κομποσχοίни» και λέγοντας τη νοερά προσευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, υιέ του Θεού, έλέησόν με». Στον άγιο Αθανάσιο, γεμάτη η εκκλησία, όλοι καθιστοί, με σκυμμένο κεφάλι, κρατώντας το κομποσχοίни ζητούσαν το έλεος του Θεού. Αυτές οι συνάξεις διαρκούσαν ακόμη και μία ώρα.

Μεγάλη σημασία έδινε ο π. Συμεών στο κήρυγμα. Το θεωρούσε ισόκυρο με την ιερουργία, όπως είναι εξ άλλου: ο Λόγος του Θεού πρέπει πρώτα να ληφθεί διά της ακοής, ως κήρυγμα του Ευαγγελίου, ώστε να πιστέψει ο άνθρωπος, για να γίνει ικανός να Τον δεχθεί υστέρα και ως θεία κοινωνία. Ο γέροντας ομιλούσε, όχι μόνον στη θεία λειτουργία, αλλά και σε πολλές άλλες ευκαιρίες. Ο λόγος του ήταν πάντοτε πρωτότυπος. Κάποτε τον ρώτησα: «Πως τα καταφέρνετε, να μιλάτε τόσα χρόνια, χωρίς ποτέ να επαναλαμβάνετε τον εαυτό σας;» Χαμογέλασε, δεν θυμάμαι τι μου απήντησε, αλλά βεβαίως ο π. Συμεών ομιλούσε εκ του περισσέυματος της καρδιάς· και πρέπει να είχε η καρδιά του άφθονο περίσσευμα, γιατί αλλιώς θα έλεγε κοινοτοπίες, η θα απευθυνόταν στο μυαλό και όχι στην καρδιά. Η καρδιά του γέροντα ήταν πάντα γεμάτη και το περίσσευμα ξεχείλιζε, γιατί την τροφοδοτούσε συνεχώς με τη μελέτη, την προσευχή και τις πνευματικές εμπειρίες. Όπως μου έλεγε δε κάποτε, στην εξομολόγηση ακούει προβλήματα που απασχολούν πολλούς, αλλά δεν έχει χρόνο να τα συζητήσει διεξοδικά με τον καθένα. Αυτά τα αναπτύσσει στα κηρύγματά του. Κατά βάσιν όμως άφηνε τον τελικό λόγο στον

Θεό. «*Να δούμε τι θα μας φωτίσει ο Θεός να πούμε σήμερα!*» έλεγε, φροντίζοντας πάντα ώστε, αυτό που θα πει να μην είναι καθόλου λόγος δικός του, αλλά του Θεού.

Το κήρυγμα του π. Συμεών δεν είχε ρητορεία. Δεν περιείχε τοννευμένες φράσεις, ρητορικά σχήματα, καλλιπέεια, ο, τι τέλος πάντων θαυμάζει ο κόσμος σ' έναν καλόν ομιλητή. Ο λόγος του ήταν απλός, χωρίς να του λείπουν οι εξάρσεις, όταν το θέμα τον οδηγούσε εκεί. Ο π. Συμεών εβίωνε το κήρυγμα. Έπασχε να μεταδώσει, όχι ιδέες, αλλά την ψυχή του, στους ακροατές. Βαθύς ανατόμος της ανθρώπινης ψυχής, ανέλυε με σαφήνεια τα θέματα και, σαν να κρατούσε χειρουργικό νυστέρι που τέμνει μέχρι το κόκκαλο, βοηθούσε τον ακροατή να δει τα άδυτα της ψυχής του, κι από κει να οδηγηθεί στη μετάνοια. Και όντως, από το κήρυγμα του π. Συμεών αμέτρητες ψυχές οδηγήθηκαν στη μετάνοια, και ένιωσαν την αγάπη του Πατέρα κάτω από το πετραχήλι του. Και οι ψυχές πολλαπλασιάστηκαν όταν, με πρωτοβουλία του Ιερού Γυναικείου Ησυχαστηρίου «*Το Γενέσιον της Θεοτόκου*» σε συνεργασία με άλλα πνευματικά τέκνα του π. Συμεών, τα κηρύγματά του κυκλοφόρησαν ευρύτατα, μαγνητοφωνημένα αρχικά, και σε μακρά σειρά τόμων αργότερα.

Ο τρίτος πυλώνας του έργου του π. Συμεών ήταν, μετά την ιεουργία και το κήρυγμα, η εξομολόγηση. Οι λίγοι στην αρχή έγιναν πλήθος πολύ. Πόσες μέρες με πόσες ώρες την ημέρα επαρκούν για να εξομολογηθούν χίλιοι, ή χίλιοι πεντακόσιοι άνθρωποι; Και που θα περιμένουν; Ο γέροντας βρήκε τη λύση. Μοίραζε αριθμούς. Υπολόγιζε να βλέπει πενήντα την ημέρα. Έτσι ο καθένας, ανάλογα με τον αριθμό του ήξερε την ημέρα και περίπου την ώρα που θα τον δει. Ο δε π. Συμεών, κλεισμένος ολημερίς στο εξομολογητήριο, ξεχνούσε ακόμη και να γευματίσει, ακούγοντας τον πόνο και σηκώνοντας τα βάρη μαζί με τον μετανοούντα, δίνοντας άφεση, συμβουλές, καθοδήγηση, αγωνιστικό θάρρος, δύναμη να νεκρώσει ο καθένας με τη χάρη του Θεού τον παλιό του εαυτό για να αναστηθεί ο νέος άνθρωπος, που θα περιπατεί «*εν καινότητι ζωής*».

[Συνεχίζεται]